

До захарският аянинъ
Отъ едирненски забитинъ,
Да хване Сѣбе-войвода,
Да хване, да го убие.
Бозвалията мислѣше,
Та па на момци думаше:
»Момчета, добри юнаци,
Или ще Сѣбе да хванемъ,
Или ще глави изгубимъ
Въ Едирне града голѣма.«
Билюкъ-башие думаха:
»Сѣбе е страшенъ делня,
Сѣбе е юнакъ надъ юнакъ.«
Бозвалия имъ думаше:
»Азе ща вазе науча
Какъ да ми Сѣбе хванете.
Гледайте грѣшка сторете,
Па си при Сѣбе бѣгайте,
Па са на Сѣбе молете
Животътъ да ви избави.«
Дели-башии са побиле, —
Седемъ души сѣ бѣгале
При Сѣбе, при войводата
Вовъ село Мосукожалъ,
Па на войвода думаха:
Молиме, Сѣбе войвода,
Да ни живота избавишъ
Отъ захарският аянинъ.«
Сѣбе на турци повѣрва,
Зема ги да му слугуватъ
И главите си да спасатъ.
Сѣдѣха, слугуваха му
Дорде му време памѣратъ. . .
Кога са Сѣбе сѣблѣче
Ризата да си промѣни,
То турците са спуснаха